

да вика и да сочи къмъ стрелката. Кученцето се бѣше изправило до тежестъта и бѣсно лаеше къмъ нея. Тогава всичко стана явно. На влака бѣ даденъ пжтъ къмъ глухата линия, и ако не бѣ спрѣлъ сега, всичко щѣше да стане на трески. Намѣриха и тѣлото на кантонера, качиха го въ влака и той потегли. Едва когато влакътъ стигна въ града и се започна разследване, машинистътъ се сѣти, че кученцето е останало въ кантона. Тая случка стигна до ушитѣ на директора на желѣзницитѣ.

На другия день единъ специаленъ влакъ спрѣ предъ забравения кантонъ. На стрелката при глухата линия стоеше малкото кученце и чакаше съ нетърпение да потегли влакътъ. Възрастенъ господинъ слѣзе отъ единъ вагонъ, приближи се до кучето, погали го и му подаде нѣщо сладко. Следъ това се обърна къмъ човѣка, който го придружаваше и му каза: „Приберете го; отсега нататъкъ азъ ще му бжда господарь. Като стигнемъ въ града, отнесете го дома“.

Сега малкото кантонско куче чака всѣка вечеръ съ нетърпение новия си господарь. И ако разбираше отъ човѣшки говоръ, то би могло да узнае, че нѣма по-прочуто куче отъ него, и че е станало за хората примѣръ на вѣрность.

